

Truyện phiếm
Chủ đề: Lính
Tác giả: Yên Sơn

ÔI PHI CÔNG DANH TIẾNG MUÔN ĐỜI...

Mào đầu: chuyện phiếm là chuyện đọc cho vui, xem rồi bỏ mong đừng ai phiền lòng. Khi nắng chiều sắp tắt ngoài hiên, có một chàng trai trẻ vừa qua tuổi dậy thì (*), nhìn vào bóng đêm rồi tủm tủm cười một mình khi ôn lại chuyện năm xưa...

***

Ngồi lẩm bẩm hát bài Không Quân Hành Khúc của nhạc sĩ Văn Cao, đến câu “ôi phi công danh tiếng muôn đời”, tôi chợt mỉm cười tự hỏi “vì sao phi công lại được danh tiếng muôn đời?” Có quả thật phi công danh tiếng hay chỉ là câu hát của ông nhạc sĩ ưu ái tặng anh em? Hơn bảy năm vui buồn đời phi công tôi chưa từng nghe bất cứ một ai trang trọng nói như vậy; có chăng cũng chỉ là câu lặp đi lặp lại vô số lần “đừng làm mất mặt Không quân” hoặc “đừng làm mất mặt phi công”.

Đừng làm mất mặt Không Quân. Đừng làm mất mặt Phi Công. Đừng làm mất mặt Hải Quân. Đừng làm mất mặt Nhảy Dù. Đừng làm mất mặt Mũ Xanh. Đừng làm mất mặt Mũ Nâu. Đừng làm mất mặt Thiết Giáp. Đừng làm mất mặt lính Sư Đoàn. Đừng làm mất mặt Trinh Sát. Đừng làm mất mặt binh chủng. Đừng làm mất mặt KBC. Đừng làm mất mặt Địa Phương Quân. Đừng làm mất mặt Nghĩa Quân. Đừng làm mất mặt Quân Cảnh. Đừng làm mất mặt Cảnh Sát Quốc Gia... thậm chí còn có “đừng làm mất mặt Nhân Dân Tự Vệ hoặc Xây Dựng Nông Thôn”... Nói tóm lại, quân binh chủng nào cũng có niềm tự hào, cũng có cái hãnh diện rất riêng của họ. Tập thể Quân Đội Miền Nam Việt Nam luôn luôn căn dặn nhau giữ gìn lễ nghi quân cách thật đáng trân trọng.

Tôi không dám lạm bàn về danh tiếng của những anh em các quân binh chủng khác; càng không dám lạm bàn về những phi công tiền bối của mình! Chắc chắn các tiền bối phải toàn vẹn về mọi mặt mới lọt chân vào thế giới của lớp người đi mây về gió.

Kể từ ngày thành lập Không Quân VNCH ngày 1/7/1955, cho tới lúc tôi được lọt vào trong công Phi Long tháng 12/1968, chỉ có 13 năm thôi nhưng đó là một khoảng cách thênh thang, cách biệt trùng trùng. Bởi lẽ tháng 8/1965, thay vì chuẩn bị thi vào đại học, tôi lại nghe theo lời ông tiếng ve, hăm hờ nộp đơn xin làm phi công, rồi ê chề lọt sổ phải trở lại học đường với ve sầu, với phượng vĩ. Cho đến 3 năm sau, khi Không Quân có nhu cầu bành trướng nhanh chóng, tôi mới có cơ hội hát bài ca hạnh ngộ. Mà thật tình tôi đâu có yếu đuối, vàng vọt gì cho cam; ngược lại, ngoại hình tôi rất cân đối trên trung bình, thể lực của một võ sĩ thường xuyên đấu võ đài, sức lực của một gã con trai bẻ gãy ngà voi... thế mà bị rớt đài vì lý do sức khỏe! Lý do sức khỏe chỉ là ba chiếc răng trám! “Mấy ông” giải thích, răng trám khi lên cao độ sẽ bị hành hạ đau nhức!!! Tôi cố gắng giải thích rằng chỉ bị mẻ trên mặt chứ không phải bị đau răng nhưng ông nha sĩ lạnh lùng nói “no sir, rớt!” Khó khăn là thế!

Số là trước khi nộp đơn đi Không Quân, tôi nghe nói là phải có sức khỏe hoàn hảo mới có hy vọng. Tôi biết là tôi rất mạnh khỏe nhưng tôi cũng đi nhà thương khám sức khỏe tổng hợp trước cho chắc ăn. Tất cả đều vượt tiêu chuẩn, tim gan pèo phổi ngon lành, chỉ có ba chiếc răng hàm bị mẻ trên mặt răng. Tôi xin ông nha sĩ trám lại cho bằng phẳng dù nha sĩ nói không cần thiết nhưng tôi muốn “toàn vẹn” nên quả quyết phải làm. Lý do răng hàm mẻ không phải bị đau răng, bị sâu răng mà vì tôi hay biểu diễn nhai ly thủy tinh! Đâu ngờ trò chơi ngu xuẩn của thanh niên mới lớn làm tôi phải lao đao hết mấy năm dài! Như vậy, điều kiện tiên quyết để trở thành phi công KLVNCH là sức khỏe phải hoàn hảo ngoài học lực tối thiểu phải có Tú Tài I trở lên, hồ sơ an ninh phải trong sạch, có nghĩa là gia cảnh không liên hệ tới cộng sản, không có tư tưởng nửa chừng xuân.

Phi công cũng phải trải qua các thời kỳ huấn luyện quân sự gắt gao; phải qua khóa huấn nhục kinh hoàng. Khóa này cũng nhằm huấn luyện cho một người biết kính trên nhường dưới, biết tình nghĩa bạn bè, biết thương yêu đồng đội; rèn luyện một ý chí sắt thép, thể chất kiên cường để đáp ứng mọi hiểm nguy, gian khó. Mục tiêu của khóa cũng huấn luyện sự khiêm cung, hòa nhã với mọi người mọi giới và trang bị một mẫu người xứng đáng cho một binh chủng hào hùng, để có đủ điều kiện thực hiện câu châm ngôn của binh chủng, “Không bỏ anh em, không quên bè bạn”.

Sau khi “sống sót” qua các khóa huấn luyện này, phi công tương lai được đưa về các trường sinh ngữ quân đội và phải học thông suốt khóa huấn luyện sinh ngữ cấp tốc khoảng nửa năm dài. Trong tất cả sách giáo khoa đều nói về một đời sống văn minh tây phương; dạy cho khóa sinh những kiến thức phổ thông nơi xứ người; dạy cách giao tiếp, cách đối xử với người bản xứ, dạy ăn cho thanh cảnh, dạy chơi cho thanh lịch. Muốn ra trường, khóa sinh phải có một trình độ hiểu biết thực tiễn bằng sự thi cử khó khăn.

Thi đậu khả năng sinh ngữ xứ mình, phi công tương lai được cho may trang phục đại lễ, tiểu lễ và sắm sửa đồ tuế nhuyễn cho phù hợp với nơi đến để lên đường xuất ngoại và học sinh ngữ tiếp về ngành nghề cho thành thạo. Xong giai đoạn này mới bắt đầu học bay. Học bay từ phi cơ sơ đẳng nhất đến phi cơ tối tân nhất mà Không Quân Việt Nam có được, tùy theo tài khóa và theo từng khả năng của mỗi người. Trong suốt thời gian học tập nơi xứ người, việc học hỏi những điều mới lạ và thi cử dường như vô tận. Có nghĩa là không ai biết chắc được mình sẽ trở thành phi công cho tới khi được ông thầy trang trọng gắn cánh bay trên ngực áo trong một buổi đại lễ mãn khóa.

Sau gần một năm rưỡi học hỏi, luyện tập gian khổ nơi xứ người, chàng về nước ngừng cao đầu trình diện đơn vị, chào kính cấp trên đúng lễ nghi quân cách và tiếp tục được huấn luyện thêm mấy tháng nữa mới có thể theo các đàn anh “*vượt trên lưng gió quyết chiến thắng*”.

Phi công ngày ngày làm “đàn chim bay trên cao xanh”, hòa mình trong một không gian vô tận, mắt nhìn xa, lòng rộng mở. Vì luôn sống với khung cảnh đó nên một phi công biết làm thơ, biết viết văn cũng là một chuyện bình thường. Bình thường như biết ca hát, biết nhảy đầm. Phi công sống trong thời chinh chiến không cần lo nghĩ đến tương lai vì có thể sáng cất cánh đi chiều thôi không về nữa cũng là chuyện bình thường. Cái may mắn của phi công là dù có gian lao, có hiểm nguy đến đâu cũng là “lính thành phố”. Lính thành phố nên làm mòn nhẵn từng con đường, từng cổng trường, từng khuôn viên đại học cho đến một ngày “đi không ai tìm xác rơi”, quên mất đường về!

Phi công sống một cuộc sống hào hùng,

*“lúc đất nước muốn bao người con thân yêu ra đi,
nuôi tiếc tấm thân làm chi”.*

Vâng, hoàn toàn không nuôi tiếc, chơi xả láng sáng không cần về, phi vụ phải hoàn tất tốt đẹp. Phi công được rèn luyện phải hào hoa, được dạy ăn phải thanh cảnh, dạy chơi phải thanh lịch cho nên bị người đời hay nói rằng “phi công hào hoa bay bướm”. Đâu phải phi công “bay bướm” mà phi công bị các phe kẹp tóc chọn lựa làm mục tiêu. Không phải “mèo khen mèo dài đuôi” chứ nếu tôi đứng ở chỗ của phe kẹp tóc, tôi sẽ không ngại nói to lên rằng “tại sao không chứ. Họ là con cưng của đất nước; họ thuộc lớp người nhìn xa hiểu rộng, họ là lính thành phố, họ biết ăn nói nhã nhặn, xã giao thanh lịch, sức khỏe hoàn hảo, thành thạo nếp sống văn minh, và họ rất tếu...” (không tếu sao được, ngay cả khi thân chết đứng trước mắt chàng vẫn còn có thể ba hoa “để ông cho chúng mày sinh Bắc tử Nam”)! Vì thế, phi công bị ganh ghét cũng là chuyện bình thường. Thậm chí có người hát nhại lời “ôi phi công... mang tiếng muôn đời”, hoặc bôi bác “hào hoa anh lính Không Quân, chỉ còn cái quần cũng bán để chơi”... cũng là điều dễ hiểu. Vâng, dù đói nghèo cỡ nào cũng rán “thanh lịch”, dù có lén mua xôi nắm, bánh mì sữa để kẹp đi bay nhưng lúc nào mặt mũi cũng tươi tỉnh, áo quần cũng bảnh bao vì chúng tôi được dạy dỗ

rất kỹ rằng “chơi cho thanh lịch mới là chơi, chơi cho đài các xứng đời phi công”... nhưng đâu đến nỗi phải “bán quần” để chơi! Đều thật!

Dù sao đi nữa, những nét uy dũng trên đây xin trang trọng dành riêng cho các bậc phi công tiền bối trước năm 1968. Từ đó trở về sau, Không Quân tuyển mộ ào ạt dù tiêu chuẩn tối thiểu vẫn còn nhưng được các ông cân đo đôi khi cố tình không thấy những cái nhón chân vô tình, vài tô phở lẻ tẻ, vài ly trà đá cối cho đỡ khát... có sá gì. Các thành phố lớn của miền Nam Việt Nam như Sài Gòn, Biên Hòa, Cần Thơ, Đà Nẵng... đi đâu cũng nhan nhản Không Quân. Nếu không quen biết thì Không Quân nào cũng vẫn là Không Quân. Nhưng dường như lũ Phi công nhí chúng em bị tụt giá rẻ rẻ dù vẫn phải phấn đấu kịch liệt để sinh tồn qua những đoạn đường chiến binh gian khó như các anh. Nhưng dù sao, con nhà tông không có lông cũng có cánh; chúng em vẫn bay bổng như mơ, vẫn hiên ngang đi vào lửa đạn dù biết

*“đi không ai tìm xác rơi,
dù thân mờ quên lấp chìm”,*

và vẫn hãnh diện ké với cụm chữ dễ thương “*ôi phi công danh tiếng muôn đời*”. Cám ơn ông nhạc sĩ Văn Cao. Cám ơn Không Quân VNCH. Cám ơn người dân hiền hòa miền Nam nước Việt đã dành nhiều hảo cảm đối với Phi Công.

Yên Sơn

